

Arrest

nr. 313 243 van 20 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 26 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2024.

Gelet op het arrest nr. 310 763 van 5 augustus 2024 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 6 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. FAUCHER-GAUTHIER *loco* advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 17 augustus 2023 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 21 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 31 augustus 2023 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 21,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.3. Op 26 februari 2024 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 27 februari 2024 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 21/08/2023
Overdracht CGVS: 19/09/2023

U werd gehoord op 17 januari 2024 van 8u38 tot 12u25 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is. Uw advocaat, meester Vanderhaegen loco meester Gaspart, woonde het onderhoud bij.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen afkomstig uit Nazrabad (district Sorkhrod, provincie Nangarhar). Uw broer N. werkte sinds 1395 (stemt in de Gregoriaanse kalender overeen met 2016/2017) als kapitein bij het leger in Gamberi. Hij was verantwoordelijk voor de walkietalkie en computer. Toen hij een jaar actief was in Gamberi kreeg hij een dreigtelefoon van de taliban waarin ze zeiden dat hij zijn job moest verlaten. Als hij dat niet deed zouden ze hem niet levend laten. Twee maanden later – ongeveer 10 maanden voor de machtsovername – kreeg uw broer een tweede telefoontje waarin gezegd werd dat hij zijn job moest verlaten en dat ze u zouden meenemen als hij niet stopte met zijn job. Toen de machtsovername gebeurde, waren de taliban op zoek naar mensen die voor de voormalige overheid hadden gewerkt. Niet zo ver van jullie dorp was er een rivier. Mensen werden neergeschoten door de taliban en in die rivier gegooid. Daarom zei uw vader tijdens de machtsovername om het land te verlaten en jullie leven te redden. Op de derde nacht na de machtsovername verliet u Afghanistan samen met uw broer. Jullie reisden via Pakistan, Iran, Turkije en Bulgarije, waar uw broer vermist raakte. U reisde vervolgens verder via Servië, Bosnië-Herzegovina, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 21 augustus 2023 om internationale bescherming verzocht. Op de 10de dag na de machtsovername kwamen de taliban naar uw huis en vroegen aan uw vader waar zijn zonen waren. Uw vader zei dat jullie vermist waren, waarop de taliban hem meenamen en hem gedurende vijf dagen gevangenhielden. Met de hulp van de dorpsouderen werd hij vrijgelaten. Vijf dagen later kwamen de taliban opnieuw naar uw huis en namen ze uw vader mee naar het districtshuis om te vragen of hij informatie gevonden had over zijn zonen. Ze lieten uw vader dezelfde dag vrij. Sindsdien maken ze uw vader belachelijk voor de dorpingen door hem te vragen hoe het komt dat hij niet weet waar zijn zonen zijn. Bij terugkeer vreest u dat de taliban u zullen vermoorden. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: certificaten ter staving van het werk van uw broer, foto's van uw broer in uniform en met collega's en de werkbadge en bankkaart van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Hoewel u aangaf dat uw geheugen zwak is (CGVS, p. 6), staaft u dit niet met medische documenten. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u bovendien dat er volgens u geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, vraag 1). Bovendien bleek uit het verloop van het persoonlijk onderhoud niet dat u niet in staat zou geweest zijn om op de aan u gestelde vragen te antwoorden. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde dat u een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat uw broer een hoge functie bij het leger bekleedde.

Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over eerdere verzoeken om internationale bescherming. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u en uw broer in Turkije om internationale bescherming hadden verzocht (Verklaring DVZ, vraag 23). Op het Commissariaat-generaal ontkende u echter in Turkije om internationale bescherming te hebben verzocht (CGVS, p. 5-6). Geconfronteerd hiermee, dacht u dat de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken u niet goed had begrepen (CGVS, p. 6). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen volstaat echter niet als afdoende uitleg hiervoor. Het verslag van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u immers in het Pasjtoe voorgelezen waarna u het voor akkoord ondertekende. U stipte bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer goed was verlopen en dat u de tolk daar ook goed had verstaan (CGVS, p. 3). Het voorgaande ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Aansluitend bij het voorgaande kan er nog op uw houding gewezen worden die niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel uw vingerafdrukken werden afgenomen in Slovenië, heeft u daar geen verzoek om internationale bescherming ingediend. U had onderweg immers veel gehoord over België en dat mensen hier bescherming krijgen, waardoor u besloot naar België te komen (CGVS, p. 5). Er kan nochtans redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, *quod non in casu*.

Daarnaast heeft u uw identiteit niet aangetoond. Zo verklaarde u bij uw aankomst in België op 21 augustus 2023 dat u geboren bent op [...] maart 2007 (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 1), waardoor u bij uw aankomst iets ouder dan 16 jaar oud geweest zou zijn (Verklaring DVZ, ingevuld op 11 september 2023, vraag 3). Uit een leeftijdtest die u onderging op 28 augustus 2023 bleek echter dat u 21,5 jaar oud bent met een standaarddeviatie van 2 jaar (Beslissing van de Dienst Voogdij, d.d. 31 augustus 2023), waardoor uw beweringen over uw leeftijd onmogelijk kunnen kloppen. Gevraagd waarom u bij uw aankomst in België dacht dat u minderjarig was, zei u dat u minderjarig bent en verwees u naar uw taskara. U had uw taskara echter niet bij tijdens het persoonlijk onderhoud en verklaarde dat u die binnen de vijf werkdagen zou bezorgen aan het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 3-4; p. 18). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u het belang van dit document inzag: uw entourage in het opvangcentrum had u hierop immers gewezen (CGVS, p. 10). In dit verband kan er op uw merkwaardige verklaring gewezen worden dat u was 'vergeten' te vragen om ook uw taskara door te sturen – dit had u twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud beseft – hoewel uw neef W. u wel de werkdokumenten van uw broer doorstuurde (CGVS, p. 8, p. 10). Tot op heden heeft u uw taskara niet bezorgd, ofschoon van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zo snel mogelijk al deze documenten neerlegt die zijn identiteit enigszins kunnen staven, *quod non in casu*. Bijgevolg heeft u uw identiteit niet aangetoond.

Doordat u uw identiteit niet heeft aangetoond, heeft u ook uw familieband met de persoon op de door u neergelegde werkdokumenten, die u als uw broer omschreef, die dezelfde ouders als u zou hebben en die ongeveer vijftien jaar ouder zou zijn dan u (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 3; CGVS, p. 16), niet aannemelijk gemaakt. Dat wordt bevestigd doordat er op de werkbadge van deze persoon staat dat zijn grootvader G.R. heet. Uw paternale grootvader heet volgens u echter S.I. – hij staat niet bekend onder andere namen –, terwijl uw maternale grootvader J.G. heet (CGVS, p. 9). Gewezen hierop zei u dat u zich waarschijnlijk vergist hebt (CGVS, p. 23). Het houdt echter geen steek dat u zich zou vergissen in de namen van uw grootvaders. Bovendien is het merkwaardig dat u geen foto's kon neerleggen waarop u met uw broer te zien bent. Volgens u waren alle foto's opgeslagen op de gsm van uw verdwenen broer (CGVS, p. 10). Dat enkel uw broer foto's van jullie samen zou hebben, kan echter maar moeilijk overtuigen. Gelet hierop kan er geen geloof gehecht worden aan de beweerde band tussen u en de persoon op uw documenten.

Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde gevolgen van de werkzaamheden van uw beweerde broer voor uw familie. U haalt in dit verband aan dat uw broer twee dreig telefoons kreeg van de taliban en dat ze uw vader twee keer meenamen. Dat hieraan geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit de volgende vaststellingen.

Zo dient hier gewezen te worden op een fundamentele tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Hoewel u op de Dienst Vreemdelingen zaken nog verklaarde dat de taliban een dreigbrief naar uw vader stuurden toen jullie al uit het land waren – hierin stond dat uw vader moest doorgeven waar uw broer en u waren – (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat jullie behalve dreig telefoons geen andere problemen met de taliban kenden en dat jullie dus nooit dreigbrieven hebben gekregen van de taliban, ook niet na uw vertrek (CGVS, p. 19; p. 22). Gewezen op die tegenstrijdigheid zei u dat u zich dat niet herinnert en dat ze na de machtsovername direct achter uw vader kwamen en hem geen dreigbrieven gestuurd hebben (CGVS, p. 23). Het louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen is geen afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Deze tegenstrijdigheid is zo ernstig dat ze op zich de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen ten gevolge van de beweerde activiteiten van uw broer fundamenteel ondergraaft.

De ongeloofwaardigheid van uw problemen blijkt tevens uit uw vage, onaannemelijke en incoherente verklaringen over de dreig telefoontjes die uw broer zou hebben gekregen. U verklaarde aanvankelijk dat uw broer een eerste keer telefonisch werd bedreigd toen hij ongeveer een jaar naar Gamberi – hij werd overgeplaatst naar Gamberi in 1395 (2016-2017) – was overgeplaatst (CGVS, p. 9; p. 16; p. 19). Even later

zei u opmerkelijk genoeg dat uw broer twee maanden na de eerste dreigtelefoon een tweede keer werd bedreigd en dat die tweede bedreiging zo'n tien maanden voor de machtsovername gesitueerd moest worden: volgens deze versie kwamen beide dreigtelefoons dus in de tweede helft van 2020 toe (CGVS, p. 19-20). Voorts verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u niet rechtstreeks bedreigd werd maar wel uw broer. Ze hadden tegen uw broer gezegd dat hij moest stoppen met zijn werk en dat als hij dat niet deed, zijn hele familie daarvan ging afzien (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat in het tweede telefoontje dat uw broer gekregen zou hebben naar u persoonlijk verwezen werd. Ze zouden immers tegen hem gezegd hebben dat ze zijn broer zouden meenemen als hij niet stopte met zijn job (CGVS, p. 19). Gewezen op uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat ze niets over de hele familie gezegd hadden en dat ze enkel hadden gezegd dat ze het mannelijke geslacht bij jullie thuis niet levend zouden laten (CGVS, p. 24). Deze verklaringen zijn uiteraard niet coherent. Bovendien komt de reactie van uw broer op de dreigtelefoons bevreemdend over. Hij zou thuis immers niets verteld hebben over de eerste dreigtelefoon omdat hij niet wilde dat jullie triestig en bezorgd werden. Hij vertelde u pas dat er zo'n telefoon was gekomen toen jullie in Turkije waren. Nochtans zou hij uw vader wel over de tweede dreigtelefoon verteld hebben omdat u in die telefoon ook bedreigd werd (CGVS, p. 17; p. 19). Het is merkwaardig dat hij dan ook niet tegelijkertijd over de eerste dreigtelefoon zou verteld hebben en dat hij u dit uiteindelijk pas in Turkije zou meegedeeld hebben. Ook is het enigszins merkwaardig dat uw broer na die eerste telefoon uit voorzorg met een overheidswagen en begeleid door twee of drie mannen naar huis kwam, dat die twee of drie mannen, die u als uw broers vrienden omschreef, bij jullie thuis bleven, maar dat u niet eens hun namen kende (CGVS, p. 17). Daarnaast is het opmerkelijk dat uw broer plots twee dreigtelefoons kreeg op twee maanden tijd en dat er daarna tien maanden niets meer gebeurde (CGVS, p. 18, p. 19). Tot slot is uw reactie op de tweede bedreiging niet aannemelijk. U verklaarde hierover dat u deze bedreiging quasi onmiddellijk heeft vernomen en dat u sindsdien uit angst (bijna) altijd thuis was: u ging niet meer naar de winkel en ging niet zoveel buiten (CGVS, p. 19). Nochtans had u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud nog gezegd dat u tot aan de machtsovername twee of drie dagen per week op het veld werkte en dat u de rest van uw tijd vulde door als leerjongen mechanica in de winkel van uw neef te werken (CGVS, p. 7). Gelet hierop is uw opgesloten kluizenaarsbestaan na het tweede dreigement niet aannemelijk, waardoor de aanleiding van uw beweerde opgesloten leven evenmin aannemelijk is. De voorgaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat u de dreigtelefoons niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ook aan uw verklaringen dat uw vader twee keer werd meegenomen door de taliban kan geen geloof gehecht worden. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij 5 dagen na de machtsovername werd meegenomen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat hij de 10de dag na de machtsovername werd meegenomen (CGVS, p. 19). Gewezen op deze inconsistentie verklaarde u dat u daar ook 10 dagen had verteld (CGVS, p. 23). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter geen afdoende uitleg hiervoor. Bovendien houdt het geen steek dat ze uw vader voor 5 dagen zouden meenemen om hem meer informatie te vragen over u en uw broer en dat ze hem na een tussenkomst van de dorpsouderen vrijlaten – de taliban hadden immers respect voor de ouderen – om hem vijf dagen later opnieuw mee te nemen naar het districtshuis, enkel om te vragen of hij al meer informatie heeft (CGVS, p. 21). De reactie van uw broer op de eerste arrestatie van uw vader – toen waren jullie in Iran – komt ook weinig doorleefd over. Ofschoon u wilde terugkeren omdat u vreesde dat ze uw vader iets zouden aandoen, zou uw broer enkel gezegd hebben dat 'ze tegen oude mensen toch niets zeggen' (CGVS, p. 21). Dat uw broer zo rustig op de arrestatie van uw vader gereageerd zou hebben, doet toch de wenkbrauwen fronsen.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er aan uw asielrelaas niet het minste geloof gehecht worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a)

de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid

ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen.

Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen

systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u op zijn minst tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde praktiserend soenniet was, die naar de madrassa bent geweest, die op het veld werkte en die als leerjongen mechanica in de winkel van een familielid werkte (CGVS, p. 6-7). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van amper enkele maanden in België – u bent hier in augustus 2023 aangekomen –, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog frequent in contact staat (CGVS, p. 6), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u, die nog steeds praktiserend moslim bent en die in België Afghanen frequenteert (CGVS, p. 6; p. 23), in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar

Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U heeft immers niet aangetoond dat er een familiale band bestaat tussen u en de persoon op de neergelegde documenten. Bovendien dient opgemerkt te worden dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365)..

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een beoordelingsfout en een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst wijst verzoeker op het gebrek aan betrouwbare objectieve landeninformatie.

Verzoeker stelt verder dat hij geen bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent zijn leeftijd en verwijst hierbij naar zijn taskara. Ook uit verzoeker kritiek op het leeftijdsonderzoek.

Aangaande zijn tegenstrijdig bevonden verklaringen stelt verzoeker dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet (volledig) terug aan hem werden voorgelezen.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden meent verzoeker dat hij verklaarde dat hij via zijn broer problemen had, niet dat hij nooit persoonlijk werd bedreigd.

Met betrekking tot de reactie van verzoeker tussen de bedreigingen en zijn vertrek uit Afghanistan stelt hij vast dat hij niet werd geconfronteerd met enige tegenstrijdigheden hieromtrent.

Aangaande de reactie van de broer van verzoeker op de arrestatie van hun vader, legt hij uit dat zijn broer heel goed wist dat zijn vader geen al te ernstige vervolging zou ondergaan, maar dat hij, als hij terugkeerde, zou worden vermoord. Het is niet verwonderlijk dat ze ervoor kozen niet terug te keren, als verzoekers verklaringen aandachtig worden gelezen.

Verzoeker houdt verder een betoog over het risico op gepercipieerde verwestering. *In concreto* betoogt verzoeker als volgt:

“Zo is er ten eerste de (nog steeds) jonge leeftijd van verzoeker, waarmee voldoende rekening gehouden moet worden. Thans is verzoeker 17 jaar oud, dus nog steeds zeer jong.

Eveneens staat vast dat verzoeker intussen bijna één jaar onafgebroken in België verblijft.

Het staat in ieder geval vast dat verzoeker Afghanistan intussen bijna drie jaar geleden verlaten heeft en eveneens bijna één jaar onafgebroken in België verblijft. Verzoeker heeft bijgevolg geen recente ervaring met de traditionele Afghaanse manier van leven waarbij individuele vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, onbestaande en volledig illusoir geworden zijn. Verzoeker heeft Afghanistan verlaten voor de machtsvername.

Wat de individuele beoordeling betreft, stelt verwerende partij dat verzoeker geen concrete elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verwerende partij geen enkele vraag heeft gesteld over dit onderwerp. Gelet op het belang van de kwestie van verwestering en het gedocumenteerde risico dat hieruit kan voortvloeien, kwam het aan verwerende partij toe om hier vragen over te stellen en verzoeker de kans te geven om zijn vrees in dit opzicht uiteen te zetten. Het is ook begrijpelijk dat verzoeker hier zelf niets over zou hebben verteld, aangezien het binnen de context van een persoonlijk onderhoud met grotendeels gerichte vragen moeilijk is om spontaan dergelijk abstract onderwerp aan te halen.

Een manifeste schending van de zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht dient te worden vastgesteld (zie in die zin RvV 301.724 van 19 februari 2024)

Verzoeker is verder zeer gehecht aan de vrijheid die hij geniet in België. Hij is de laatste jaren opgegroeid met deze vrijheid, waardoor een terugkeer naar het extreem restrictieve beleid van de taliban ondenkbaar zou zijn voor hem. Hij zou zich onmogelijk, of alleszins zeer moeilijk, kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd, aangezien hij de drie laatste jaren een volledig verschillende aanpak heeft gekend. Hij verwacht van anderen dat zij zijn vrijheid zouden respecteren, en zal zich zeer moeilijk kunnen vinden in de autoritaire houding van de taliban, waardoor hij meteen als verwesterd beschouwd zal worden, ook al zou hij zijn best doen om de nieuw aangeleerde waarden en verwachtingen te verbergen.

Verzoeker is verder zeer gehecht aan de vrijheid die hij geniet in België. Hij is de laatste jaren opgegroeid met deze vrijheid, waardoor een terugkeer naar het extreem restrictieve beleid van de taliban ondenkbaar zou zijn voor hem. Hij zou zich onmogelijk, of alleszins zeer moeilijk, kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd, aangezien hij de drie laatste jaren een volledig verschillende aanpak heeft gekend. Hij verwacht van anderen dat zij zijn vrijheid zouden respecteren, en zal zich zeer moeilijk kunnen vinden in de autoritaire houding van de taliban, waardoor hij meteen als verwesterd beschouwd zal worden, ook al zou hij zijn best doen om de nieuw aangeleerde waarden en verwachtingen te verbergen.

Tot slot moet ook opgemerkt worden dat de rurale afkomst van verzoeker uit plattelandsgebied, gelegen in de provincie Nangarhar, niet betwist wordt. In dergelijke rurale omgeving spelen de traditionele waarden, normen en tradities nog een grotere rol, waardoor verzoekers mogelijkheid ‘to play the game’ nog beperkter is omwille van zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan.”

In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker houdt een uitgebreid betoog aan de hand van landeninformatie en stelt dat de precare humanitaire en socio-economische situatie te wijten valt aan de taliban als actor, waardoor hij in aanmerking komt voor de bescherming bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker behoudt zich het recht om tot het sluiten van de debatten informatie aan te voeren met betrekking tot de veiligheidssituatie.

Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift een kopie van verzoekers taskara.

3.1.2. In een nota met opmerkingen van 30 april 2024 licht de commissaris-generaal toe dat het verzoekschrift geen gegrond middel bevat.

3.1.3. In een aanvullende nota van 24 juli 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments”* van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- het EUAA-rapport *“Afghanistan Country Focus”* van december 2023;
- het EUAA-rapport *“Country Guidance : Afghanistan”* van mei 2024.
- het EUAA-rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- het EASO-rapport *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- het EUAA-rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023;
- de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van Cedoca van 14 december 2023;
- het EUAA-rapport *“COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 2 februari 2024.

3.1.4. In een aanvullende nota van 25 juli 2024 licht verzoeker zijn verwestering en integratie in België verder toe aan de hand van een getuigenis van zijn werkgever (stuk 1), zijn werkkaart in de tuinbouwsector (stuk 2) en zijn loonbrieven (stuk 3).

3.2. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolging daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming en hij bovendien in Slovenië geen verzoek indiende (i), hij gebrekkige en misleidende verklaringen aflegde inzake zijn identiteit (ii), hij tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen aflegde omtrent de aard van de dreigementen die zijn familie ontving (iii) en hij inconsistente verklaringen aflegde omtrent de arrestatie van zijn vader (iv).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanhalen van vergoelijkingsen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing merkt vooreerst terecht op dat verzoeker misleidende verklaringen aflegde omtrent zijn leeftijd:

“Daarnaast heeft u uw identiteit niet aangetoond. Zo verklaarde u bij uw aankomst in België op 21 augustus 2023 dat u geboren bent op [...] maart 2007 (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 1), waardoor u bij uw aankomst iets ouder dan 16 jaar oud geweest zou zijn (Verklaring DVZ, ingevuld op 11 september 2023, vraag 3). Uit een leeftijdstest die u onderging op 28 augustus 2023 bleek echter dat u 21,5 jaar oud bent met een standaarddeviatie van 2 jaar (Beslissing van de Dienst Voogdij, d.d. 31 augustus 2023), waardoor uw beweringen over uw leeftijd onmogelijk kunnen kloppen. Gevraagd waarom u bij uw aankomst in België dacht dat u minderjarig was, zei u dat u minderjarig bent en verwees u naar uw taskara. U had uw taskara echter niet bij tijdens het persoonlijk onderhoud en verklaarde dat u die binnen de vijf werkdagen zou bezorgen aan het Commissariaatgeneraal (CGVS, p. 3-4; p. 18). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u het belang van dit document inzag: uw entourage in het opvangcentrum had u hierop immers gewezen (CGVS, p. 10). In dit verband kan er op uw merkwaardige verklaring gewezen worden dat u was ‘vergeten’ te vragen om ook uw taskara door te sturen – dit had u twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud beseft – hoewel uw neef W. u wel de werkdocumenten van uw broer doorstuurde (CGVS, p. 8, p. 10). Tot op heden heeft u uw

taskara niet bezorgd, ofschoon van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zo snel mogelijk al deze documenten neerlegt die zijn identiteit enigszins kunnen staven, quod non in casu. Bijgevolg heeft u uw identiteit niet aangetoond."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij thans zijn taskara heeft die zijn verklaringen omtrent zijn leeftijd en identiteit wel degelijk ondersteunt. Voorts uit verzoeker kritiek op het leeftijdsonderzoek.

In zijn verweernota motiveert de commissaris-generaal terecht dat verzoekers betoog niet dienstig is, hetgeen integraal wordt bijgetreden door de Raad:

"2.5 Waar verzoeker vasthoudt aan zijn verklaringen dat hij op het moment van aankomst in België op 21 augustus 2023 16 jaar oud was, gaat verzoeker echter voorbij aan het feit dat uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 31 augustus 2023 blijkt dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Hieruit blijkt wel degelijk dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. Waar verzoeker met het volharden in zijn geboortedatum van [...] maart 2007 in wezen de gehanteerde onderzoeksmethode bij het leeftijdsonderzoek bekritiseert, dient erop gewezen dat tegen de beslissing van de Dienst Voogdij een beroep kon worden ingediend bij de Raad van State. Verzoeker kan het resultaat van de medische testen niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat dan ook het vermoeden dat de uit de analyse blijkende schatting de werkelijke leeftijd van verzoekende partij betreft.

Waar verzoeker ten staving van zijn leeftijd bij zijn verzoekschrift zijn taskara neerlegt, repliceert verweerder vooreerst dat er geen origineel document voorligt, maar enkel een kopie van een taskara. De authenticiteit en de herkomst van dit document kunnen aldus niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624) (RvV, nr. 214 574 van 21 december 2018). Aanvullend herhaalt verweerder de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat Afghaanse documenten hoe dan ook slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Voorts merkt verweerder ten overvloede op dat verzoeker pas nadat er een beslissing werd genomen aangaande zijn verzoek om internationale bescherming een kopie van zijn taskara neerlegt. Dit terwijl verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde zich bewust te zijn van het belang van het neerleggen van identiteitsdocumenten en bovendien aangaf zijn taskara binnen de vijf werkdagen na dit persoonlijk onderhoud te zullen bezorgen aan het Commissariaat-generaal (zie bestreden beslissing pg. 2). Dat verzoeker de kopie van zijn taskara vervolgens neerlegt zonder enige duiding aangaande de wijze waarop hij deze bekwam, wanneer hij deze bekwam en waarom hij deze pas gelijktijdig neerlegt met zijn verzoekschrift, draagt niet bij aan de betrouwbaarheid van de door verzoeker neergelegde kopie.

2.6 Daar waar er in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat verzoekers familieband met de persoon op de door verzoeker neergelegde werkdocumenten niet werd aangetoond mede omwille van het gebrek aan een identiteitsbewijs van verzoeker, benadrukt verweerder volledigheidshalve dat het feit dat verzoeker nu per verzoekschrift een kopie van zijn taskara neerlegt ter staving van zijn leeftijd, de in de bestreden beslissing gedane vaststelling aangaande de familieband nog steeds staande blijft.

In het kader hiervan verwijst verzoeker vooreerst naar de voorgaande paragraaf 2.5 waarin er wordt gewezen op de relatieve bewijswaarde van de voorliggende taskara. Voorts verwijst verweerder naar de motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker geen foto's weet voor te leggen waarop hij samen met zijn broer staat en dat verzoekers eigen verklaringen over de naam van zijn zowel paternale als maternale grootvader niet in overeenstemming zijn met de naam die op de werkdocumenten van verzoekers vermeende broer staat. Dat er op de taskara – die verzoeker nu plots wel weet voor te leggen – wel dezelfde naam staat als deze op de werkdocumenten van verzoekers vermeende broer, kan in het licht van voornoemde vaststellingen geen afbreuk doen aan het feit dat de Commissaris-generaal geen geloof hecht aan verzoekers familieband met de persoon op de door verzoeker neergelegde werkdocumenten."

Vervolgens merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen gekenmerkt zijn door gebreken en tegenstrijdigheden:

"Zo dient hier gewezen te worden op een fundamentele tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Hoewel u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat de taliban een dreigbrief naar uw vader stuurden toen jullie al

uit het land waren – hierin stond dat uw vader moest doorgeven waar uw broer en u waren – (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat jullie behalve dreigtelefoons geen andere problemen met de taliban kenden en dat jullie dus nooit dreigbrieven hebben gekregen van de taliban, ook niet na uw vertrek (CGVS, p. 19; p. 22). Gewezen op die tegenstrijdigheid zei u dat u zich dat niet herinnert en dat ze na de machtsovername direct achter uw vader kwamen en hem geen dreigbrieven gestuurd hebben (CGVS, p. 23). Het louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen is geen afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Deze tegenstrijdigheid is zo ernstig dat ze op zich de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen ten gevolge van de beweerde activiteiten van uw broer fundamenteel ondergraaft.

De ongeloofwaardigheid van uw problemen blijkt tevens uit uw vage, onaannemelijke en incoherente verklaringen over de dreigtelefoontjes die uw broer zou hebben gekregen. U verklaarde aanvankelijk dat uw broer een eerste keer telefonisch werd bedreigd toen hij ongeveer een jaar naar Gamberi – hij werd overgeplaatst naar Gamberi in 1395 (2016-2017) – was overgeplaatst (CGVS, p. 9; p. 16; p. 19). Even later zei u opmerkelijk genoeg dat uw broer twee maanden na de eerste dreigtelefoon een tweede keer werd bedreigd en dat die tweede bedreiging zo'n tien maanden voor de machtsovername gesitueerd moest worden: volgens deze versie kwamen beide dreigtelefoons dus in de tweede helft van 2020 toe (CGVS, p. 19-20). Voorts verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u niet rechtstreeks bedreigd werd maar wel uw broer. Ze hadden tegen uw broer gezegd dat hij moest stoppen met zijn werk en dat als hij dat niet deed, zijn hele familie daarvan ging afzien (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat in het tweede telefoontje dat uw broer gekregen zou hebben naar u persoonlijk verwezen werd. Ze zouden immers tegen hem gezegd hebben dat ze zijn broer zouden meenemen als hij niet stopte met zijn job (CGVS, p. 19). Gewezen op uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat ze niets over de hele familie gezegd hadden en dat ze enkel hadden gezegd dat ze het mannelijke geslacht bij jullie thuis niet levend zouden laten (CGVS, p. 24). Deze verklaringen zijn uiteraard niet coherent. Bovendien komt de reactie van uw broer op de dreigtelefoons bevreemdend over. Hij zou thuis immers niets verteld hebben over de eerste dreigtelefoon omdat hij niet wilde dat jullie triestig en bezorgd werden. Hij vertelde u pas dat er zo'n telefoon was gekomen toen jullie in Turkije waren. Nochtans zou hij uw vader wel over de tweede dreigtelefoon verteld hebben omdat u in die telefoon ook bedreigd werd (CGVS, p. 17; p. 19). Het is merkwaardig dat hij dan ook niet tegelijkertijd over de eerste dreigtelefoon zou verteld hebben en dat hij u dit uiteindelijk pas in Turkije zou meegedeeld hebben. Ook is het enigszins merkwaardig dat uw broer na die eerste telefoon uit voorzorg met een overheidswagen en begeleid door twee of drie mannen naar huis kwam, dat die twee of drie mannen, die u als uw broers vrienden omschreef, bij jullie thuis bleven, maar dat u niet eens hun namen kende (CGVS, p. 17). Daarnaast is het opmerkelijk dat uw broer plots twee dreigtelefoons kreeg op twee maanden tijd en dat er daarna tien maanden niets meer gebeurde (CGVS, p. 18, p. 19). Tot slot is uw reactie op de tweede bedreiging niet aannemelijk. U verklaarde hierover dat u deze bedreiging quasi onmiddellijk heeft vernomen en dat u sindsdien uit angst (bijna) altijd thuis was: u ging niet meer naar de winkel en ging niet zoveel buiten (CGVS, p. 19). Nochtans had u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud nog gezegd dat u tot aan de machtsovername twee of drie dagen per week op het veld werkte en dat u de rest van uw tijd vulde door als leerjongen mechanica in de winkel van uw neef te werken (CGVS, p. 7). Gelet hierop is uw opgesloten kluizenaarsbestaan na het tweede dreigement niet aannemelijk, waardoor de aanleiding van uw beweerde opgesloten leven evenmin aannemelijk is. De voorgaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat u de dreigtelefoons niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ook aan uw verklaringen dat uw vader twee keer werd meegenomen door de taliban kan geen geloof gehecht worden. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij 5 dagen na de machtsovername werd meegenomen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat hij de 10de dag na de machtsovername werd meegenomen (CGVS, p. 19). Gewezen op deze inconsistentie verklaarde u dat u daar ook 10 dagen had verteld (CGVS, p. 23). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter geen afdoende uitleg hiervoor. Bovendien houdt het geen steek dat ze uw vader voor 5 dagen zouden meenemen om hem meer informatie te vragen over u en uw broer en dat ze hem na een tussenkomst van de dorpsouderen vrijlaten – de taliban hadden immers respect voor de ouderen – om hem vijf dagen later opnieuw mee te nemen naar het districtshuis, enkel om te vragen of hij al meer informatie heeft (CGVS, p. 21). De reactie van uw broer op de eerste arrestatie van uw vader – toen waren jullie in Iran – komt ook weinig doorleefd over. Ofschoon u wilde terugkeren omdat u vreesde dat ze uw vader iets zouden aandoen, zou uw broer enkel gezegd hebben dat 'ze tegen oude mensen toch niets zeggen' (CGVS, p. 21). Dat uw broer zo rustig op de arrestatie van uw vader gereageerd zou hebben, doet toch de wenkbrauwen fronsen."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift eerstens dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan hem (volledig) werden voorgelezen. Dit is echter een loze bewering die niet wordt gesteund door de feitelijke vaststellingen uit het administratief dossier, waarin expliciet staat dat de verscheidene verklaringen

van verzoeker aan hem terug werden voorgelezen in het Pashtoe waarna hij zich hiermee akkoord verklaarde. Verzoeker toont geenszins *in concreto* aan dat dit niet het geval was.

Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

Daarnaast wijst de Raad erop dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd.

Aangaande de reactie van zijn broer op de arrestatie van zijn vader, herhaalt verzoeker simpelweg zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij hij echter geheel in gebreke blijft. Gezien de motieven in de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Waar verzoeker verder nog verwijst eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina* betreft” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische

berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders.

Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA Country guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 57-61).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij als minderjarige België binnenkwam en thans nog steeds minderjarig is. Bovendien heeft zijn éénjarige verblijf in België, en driejarige afwezigheid uit Afghanistan, gemaakt dat hij niet langer kan terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker zou niet langer bekend zijn met de traditionele Afghaanse manier van leven en hecht veel waarde aan de westerse vrijheden. Tevens verwijst verzoeker naar zijn conservatieve, rurale regio van herkomst.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet als minderjarige kan worden beschouwd gelet op de vaststellingen uit het leeftijdsonderzoek. Evenmin was verzoeker minderjarig bij aankomst in België. Vervolgens merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot te verwijzen naar zijn éénjarig verblijf in België om aan te tonen dat er een risico op gepercipieerde verwestering in zijn hoofde bestaat. Louter uit dit korte verblijf kan geenszins worden vastgesteld dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. De documenten die verzoeker bijbrengt over zijn werk in België in de aanvullende nota van 25 juli 2024 laten geen andere beoordeling toe.

Een verwijzing naar diens rurale, conservatieve regio van herkomst, zonder dat hierbij persoonlijke elementen worden aangevoerd ter staving van diens verwestering, is niet dienstig.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor*

socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid.

Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een

ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie.

Verder voert verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP